

Romanje v Krakow

Napočil je težko pričakovani 6. maj. Ta dan smo se namreč zbrali vsi, ki smo se odločili, da poromamo v Krakow na diakonsko posvečenje g. Aljaža Kraševca iz Jeršanovega. Avtobus s šoferjema Vojkotom in Juretom je svojo pot začel pri Fari, nato pa nadaljeval mimo Blok, Lovranovega in naprej proti Ljubljani, kjer se je avtobus počasi napolnil še z romarji od drugod. Najmlajši romar je štel 10 mesecev, najstarejši pa je dopolnil 81 let. Zbrala se nas je precej pisana družčina: od Dolenjcev, Notranjcev, Gorencev in tudi Štajerke. Z nami sta romala tudi dva duhovnika, in sicer naš domači župnik g. Anton Marinko in lanski novomašnik g. Mitja Bulič, kateremu je bil Aljaž na novi maši ceremonier. In seveda turistični vodič iz agencije Kompas NM, g. Miro Pretnar. Začeli smo z molitvijo rožnega venca za srečno pot, med katero pa so nekateri že omagali in sladko zaspali.

Nočna vožnja je bila kar dolga in naporna, a smo se vmes ustavili tudi na krajših postankih in se malo razhodili. Potovali smo preko Avstrije, čez Češko in v zgodnjih jutranjih urah prispeli na Poljsko. Sredi dopoldneva smo prispeli v Czestohowo, kjer smo si ogledali nekaj znamenitost ter med drugim tudi glavno romarsko cerkev ČRNE MARIJE. Ura je bila ravno poldne, ko po običaju sliko Marije na glavnem oltarju zakrijejo za uro in pol, čemur smo lahko prisostvovali tudi mi. Po tem pa smo nadaljevali pot proti Auschwitzu. Ob pripovedovanjih vodiča in g. Mirota, ki nam je prevajal, o grozotah tega koncentracijskega taborišča smo ostali brez besed in občutili veliko bolečino, saj smo stali na kraju, kjer se je zgodilo mnogo hudega.

Po končanem ogledu smo se napotili v hotel, kjer so nas pričakali prijazni gostitelji. Po dobri večerji, ki nam je zelo teknila ter težko pričakovani prhi, smo trdno zaspali, saj nas je naslednji dan čakal najpomembnejši dogodek tega romanja.

Po zajtrku smo se odpeljali do Krakovske stolnice, kjer je potekalo to slavje. Ko smo prispeli do te veličastne cerkve so bili bogoslovci že postavljeni v dve vrsti po sredini cerkve. G. Aljaž je deloval zbrano, mirno in predano Gospodu in dogodku, ki ga bo izročil v njegove roke. Skratka bil je srečen. S svojim odgovorom posvečevalcu, kardinalu Stanislawu Dziwiszu, TUKAJ SEM in OBLJUBIM je potrdil svojo ljubezen do duhovniškega poklica. Pri predstavitvi vseh 16. bogoslovcev smo ob imenovanju g. Aljaža visoko dvignili slovensko zastavo in s tem pokazali da smo tudi mi ob njem in smo nanj ponosni. Srečanje vseh nas in drugih, ki so prišli na to slovesnost iz Slovenije, z njim po končani sv. maši je bilo prav prisrčno in ganljivo. Zbrali smo se namreč zunaj cerkve in deževale so čestitke staršem in tudi Aljažu, ko se nam je po slovesnosti pridružil. Bilo je zelo čustveno in v marsikaterem očesu se je zalesketala solza.

Popoldne smo si ogledali še rudnik soli, kjer smo se razdelili na dve skupini. Z nami je bil tudi g. Aljaž, ki je eni od teh dveh skupin odlično prevajal iz poljščine v slovenščino. Spustili

smo se 135 m po stopnicah, vrnili pa smo se z dvigalom. Rudnik ima 225 km rogov in n kar 40 kapel, kjer so nekdanji rudarji zjutraj imeli sv. mašo, šele nato pa začeli z delom v rovih. Večina rogov je sedaj zaprtih, v uporabi pa je le del, ki je namenjen turističnim ogledom. Ogljedali smo si tudi čudovito cerkev, katere ogromna notranjost je povsem opremljena z lestenci, kipi, oltarjem in slikami, ki so popolnoma narejeni iz soli. V njej še vedno vsako nedeljo obhajajo sv. mašo. Ko je bil ogled končan, je bilo že precej pozno, zato smo se vrnili v hotel, na večerjo in se zatem odpravili k počitku.

Zadnji dan smo začeli z ogledom cerkve, ki je posvečena sv. Favstini Kovalski. V eni izmed tamkajšnjih kapel smo imeli tudi sv. mašo, ki jo je daroval g. Mitja, ob somaševanju g. Marinka in ribniškega kaplana g. Matevža. Sodeloval pa je tudi naš novi diakon, ki je pri sv. maši prvič prebral evangelij. Vseh nas se je maša tudi na poseben način dotaknila, po koncu pa se je g. Aljaž zahvalil vsem romarjem in vsem, ki zanj molijo ter v zahvalo domači župniji in v spomin na ta dogodek vsem podaril sliko svetega Janeza Pavla II. Z brezjansko Marijo v ozadju.

Zadnja postaja našega romanja na Poljsko pa je bil rojstni kraj svetega papeža Janeza Pavla II. – Wadowice, kjer smo si ogledali cerkev v kateri je bil krščen in tam zaprli še par pesmi Mariji na čast. Zatem smo imeli še nekaj časa, da smo si ogledali prelepo okolico cerkve in nekaj malega prigriznili ter se počasi v popoldanskih urah odpravili proti domu ter pomahali Aljažu v slovo. Ob molitvi, petju in pripovedih osebnih doživetij in vtisov iz romanja je pot kar prehitro minila.

Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem, ki so skrbeli da nam je bilo lepo. Največja zahvala pa gre g. Aljažu, ki nas je povabil in nam s tem omogočil, da smo bili tudi mi del teh posebnih trenutkov diakonskega posvečenja.

Romarka

